

# VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

## Kỳ 5

*Hòa thượng Tịnh Không trả lời câu hỏi*

*của đồng tu tại Hồng Kông*

*Thời gian: 06/05/2005*

*Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông*

Quý vị đồng tu, A-di-đà Phật! Hôm nay là lần hỏi đáp thứ năm, chúng ta thấy trên bục giảng có không ít câu hỏi, chúng ta sẽ giải đáp theo thứ tự.

**Hỏi:** Câu đầu tiên của của cư sĩ Hách đến từ Thâm Quyển. Ông ấy nói Thâm Quyển có một số cư sĩ một lòng tu pháp môn Tịnh độ, thường học tập kinh sách và đĩa giảng của sư phụ, chúng con đã quy y Tịnh độ nhiều năm, bây giờ lại rất muốn thọ ngũ giới. Bởi vì đều là cư sĩ tại gia, rất dễ phạm khẩu nghiệp, nếu chúng con đã thọ ngũ giới, trong lúc vô ý phạm khẩu nghiệp, sau khi phát giác lập tức sám hối, như vậy vẫn có thể tới thế giới Tây Phương Cực Lạc không?

**Đáp:** Câu hỏi này bạn hỏi rất hay, tới thế giới Cực Lạc không phải chuyện đơn giản như bạn tưởng. Trước đây lúc tôi mới học Phật, thầy của tôi là lão cư sĩ Lý Bình Nam, thầy mở Phật Giáo Liên Xã Đài Trung ở Đài Trung. Lúc tôi theo thầy học tập, thầy đã mở ở đó được 10 năm, lúc đó liên hữu ở Đài Trung có 200.000 người. Tôi theo thầy học 10 năm, sau khi rời đi mãi cho đến khi thầy vãng sanh, theo ước tính sơ bộ của tôi, liên hữu ở Đài Trung ít nhất phải có 500.000 người trở lên. Thầy thường nói, người thật sự vãng sanh, trong 10.000 người chỉ có hai ba người, bạn liền biết không dễ dàng! Trong 10.000 người cho dù có ba người thì 500.000 người cũng tương đối khả quan, đây là nói thành tựu thật sự. Không thể vãng sanh có thành tựu hay không? Cũng coi là có thành tựu, là thành tựu gì? Trong cửa Phật thường nói “một phen lọt vào tai, vĩnh viễn thành hạt giống đạo”, bạn kết duyên với A-di-đà Phật, với Tịnh độ, hạt giống kim cang này vĩnh viễn không hư hoại, đây là lợi ích thù thắng không gì sánh bằng. Nhưng tới lúc nào mới có thể vãng sanh? Vậy thì không chắc chắn nữa. Có thể là đời sau, kiếp sau cũng có thể là mấy chục kiếp sau, mấy trăm kiếp sau đều có khả năng. Đây là câu “ba bậc chín phẩm đều ở gặp duyên khác nhau” mà đại sư Thiện Đạo thường nói, tức là bạn có thể gặp được duyên phận vãng sanh này hay không?

Duyên phận là gì? Trong kinh Di-đà nói: “*Không thể dùng ít thiện căn, phước đức, nhân duyên mà được sanh về cõi kia*”, bạn phải đầy đủ ba điều kiện này, trong một đời này, thiện căn của tôi đầy đủ, phước đức đầy đủ, nhân duyên đầy đủ, vậy thì bạn chắc chắn vãng sanh. Nhưng chúng ta nghĩ thử xem, ba điều kiện này đầy đủ trong một đời thật sự không dễ dàng, đây là trong kinh nói. Trên thực tế, chúng ta nói duyên phận, thứ nhất là có thầy tốt, thứ hai là môi trường học tập tốt, thứ ba là có đồng tham đạo hữu tốt, đây là tăng thượng duyên hiện tiền của chúng ta. Bạn không có người thầy tốt chỉ điểm, vậy thì thật sự là tu mù luyện đui. Chúng ta dựa vào kinh điển, cũng có rất nhiều người hiểu sai ý nghĩa của kinh điển, giải thích sai, hiểu sai, bản thân cho vậy là đúng đắn. Đây là không gặp được thiện tri thức thật sự, tạo thành chướng ngại đối với vãng sanh.

Thứ hai, không tìm thấy được đạo tràng tu hành thật sự. Từ xưa đến nay người tu hành thường nói dựa chúng nương chúng, một người tu mù luyện đui là vô cùng khó khăn, luôn hi vọng mọi người cộng tu cùng nhau. Cộng tu, người xưa nói người nhiều thị phi nhiều, vọng niệm nhiều. Vậy thì phải làm sao? Một người tu hành không được, nhiều người tu hành lại có chướng ngại, cho nên trên thực tế rất không dễ dàng. Xã hội trước mắt ngày nay, đạo tràng tu hành thật sự hiếm có khó gặp. Đạo tràng này của chúng ta có được coi là đạo tràng tu hành thật sự không? Cũng có được chút dáng vẻ, chưa được coi là đạo tràng tu hành thật sự. Tại sao lại không có đạo tràng tu hành thật sự? Tôi giảng kinh cũng thường nhắc tới, chúng ta không học từ căn bản. Căn bản là gì? Căn bản là giáo dục gia đình, bạn xem Tịnh tông chúng ta tu học căn cứ vào Tịnh Nghiệp Tam Phước, câu đầu tiên trong Tịnh Nghiệp Tam Phước là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng”, chúng ta đã học qua chưa? Sau đó là “từ tâm không giết, tu thập thiện nghiệp”. Điều đầu tiên của tam phước chúng ta chưa làm được thì phía sau đều không có. Tịnh Nghiệp Tam Phước giống như tòa nhà ba tầng, không có tầng đầu tiên thì làm sao bạn có tầng thứ hai, tầng thứ ba? Vấn đề chính là ở chỗ này.

Cho nên những năm này chúng tôi đặc biệt đề xướng Đệ Tử Quy. Tôi xây Học viện Tịnh tông ở Úc, khóa học của Học viện Tịnh tông là chín năm, tu học chín năm. Hai năm đầu là giáo dục luân lý đạo đức, hi vọng các bạn học hoàn toàn thực hành Đệ Tử Quy, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo. Hai môn này phải làm được! Đừng nói là bạn biết đọc, biết giảng, biết thuộc lòng, những điều này không có tác dụng, bạn phải làm được. Làm được hai môn này, tu Tịnh độ sẽ vãng sanh, tu thiền được thiền định,

tu giáo có hi vọng được đại khai viên giải. Thế gian pháp, xuất thế gian pháp đều có thể thành tựu. Tại sao vậy? Bạn có gốc. Nếu bạn không cắm gốc rễ này, cho dù tu pháp môn gì đều không thể thành tựu, đều là kết duyên với pháp môn này mà thôi, trong đời này không thể thành tựu, chúng ta không thể không biết điều này.

Người tu hành khẩu nghiệp là hàng đầu, bạn xem trong kinh Vô Lượng Thọ đức Phật dạy chúng ta, một người tu Tịnh độ, một người niệm Phật cầu vãng sanh, bắt đầu tu từ chỗ nào? Từ khéo giữ gìn ba nghiệp; khéo giữ gìn ba nghiệp, đức Phật đặt khẩu nghiệp đứng đầu. Bạn xem đức Phật giảng kinh, trong tất cả kinh điển nói tới ba nghiệp, đều là thân nghiệp, khẩu nghiệp, ý nghiệp, đều là cách nói này; chỉ có trong kinh Vô Lượng Thọ khẩu nghiệp đứng đầu. “Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lỗi người”, sau đó mới “khéo giữ thân nghiệp, không mất oai nghi; khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh không nhiễm”, đặt khẩu nghiệp đứng đầu. Nói cách khác, người thật sự muốn vãng sanh, tuyệt đối không được phạm khẩu nghiệp, cho dù bạn thọ giới hay không, đều không được phạm khẩu nghiệp.

Không phạm khẩu nghiệp tức là “không nói dối”, “không nói ly gián”, nói ly gián là nói chuyện thị phi của người khác, hiện nay chúng ta gọi là phê bình người khác; “không nói thêu dệt”, nói thêu dệt là lời ngon tiếng ngọt lừa gạt người khác; “không nói thô ác”, nói thô ác là nói lời thô lỗ, khiến người khác sanh ra cảm nhận không tốt. Đây là bốn nguyên tắc mà đức Phật giảng, nhất định không được phạm. Bắt đầu từ chỗ này. Dễ phạm nhất là khẩu nghiệp, cho nên đại đức xưa dạy chúng ta: *“Nói ít một câu nói, niệm nhiều một câu Phật, đánh chết được ý niệm, để pháp thân người sống”*. Nói nhiều chắc chắn có lỗi lầm, lời không cần thiết thì không nói, niệm Phật nhiều là được. “Nhớ Phật niệm Phật, hiện tiền tương lai, nhất định thấy Phật”. Tu hành như vậy chúng ta mới có hi vọng vãng sanh, cho nên nhất định phải thực hành từ Đệ Tử Quy, từ Thập Thiện Nghiệp Đạo.

**Hỏi:** Câu thứ hai là cư sĩ Trần đến từ Phúc Châu. Ông ấy nói chúng con đến từ Phúc Châu, hiện tại thỉnh giáo một câu hỏi. Chúng con nghe trong kinh Phật Thuyết Vô Thường của pháp sư Pháp Tuyên - Malaysia, nội dung giảng phương pháp lúc lâm chung và quá trình xử lý, cảnh giới có phù hợp với yêu cầu của pháp môn Tịnh độ không? Chúng con lo liệu giúp người lúc lâm chung liệu có thể làm theo phương pháp này, có đúng đắn hay không?

**Đáp:** Vấn đề này trước tiên phải biết, năm đó Thế Tôn còn tại thế, thuyết pháp 49 năm, giảng kinh hơn 300 pháp hội, không có pháp nào cố định để nói. Phật-đà tại

thể, lúc đó cũng tương đương với thời Xuân Thu Chiến Quốc của Trung Quốc chúng ta, còn sớm hơn một chút, đất nước chưa thống nhất, cho nên đất nước nói tới trong kinh đều là bộ lạc. Trung Quốc vào thời nhà Chu, trong lịch sử chúng ta đọc được “800 chư hầu”, đó chính là hơn 800 đất nước, chưa thống nhất. Tới Tần Thủy Hoàng mới thống nhất Trung Quốc, trước đây đều là đất nước nhỏ rất nhiều, phong tục tập quán của mỗi đất nước đều không giống nhau. Năm đó Phật giảng kinh thuyết pháp cũng là chu du liệt quốc, Phật hằng thuận chúng sanh, Phật tuyệt đối không phá hoại phong tục tập quán của bất kỳ đất nước nào, tôn trọng chúng, chúng ta phải hiểu đạo lý này. Cho nên một chuyện liền có rất nhiều cách nói, rất nhiều cách làm, nhưng làm theo lời Phật dạy, quả báo đều thù thắng.

Giống như những điều nói trong kinh Vô Thường, không phải là cầu sanh Tịnh độ. Trong Phật pháp, coi vãng sanh Tịnh độ là thù thắng không gì sánh bằng, nếu bạn thật sự muốn cầu vãng sanh, bạn nhất định phải dựa theo pháp môn Tịnh tông. Chúng ta tu Tịnh tông mà dựa theo kinh Vô Thường thì sai rồi. Kinh điển của Tịnh tông là năm kinh một luận, chúng ta dựa theo kinh điển của tông phái khác, vậy là làm trái lời dạy của tổ sư. Điều là kinh Phật, là có thể dựa vào, Phật pháp ở Trung Quốc có 10 tông phái, bạn chỉ có thể đi một con đường, không thể đi hai con đường, một con đường bạn mới có thể đi được thông, hai ba con đường thì bạn đi không thông, đạo lý này hy vọng chúng ta phải nên hiểu rõ. Nhưng kinh đều là đức Phật nói, tuyệt đối không được hủy báng.

Ví dụ nói người Trung Quốc chúng ta, thường dùng phương thức của người Trung Quốc để xử lý sự việc, sanh tử đại sự, người phương Tây xử lý không giống với chúng ta. Rất nhiều đất nước và khu vực trên toàn thế giới có phong tục tập quán khác nhau, chúng ta hà tất người Trung Quốc lại dùng phương pháp của người nước ngoài? Bạn cảm thấy có tốt không? Nếu bạn cảm thấy tốt thì có thể làm. Cho nên tuân theo phong tục tập quán của chính mình, vẫn không rời khỏi dân tộc mình. Về những phương diện này chúng ta suy ngẫm nhiều liền hiểu được. Cho nên chúng ta phải tôn trọng các tông phái khác, chỉ là tôn trọng, tán thán, cúng dường, chứ không thể học theo, học theo học nhiều bạn sẽ học loạn. Mục đích tu học Phật pháp chính là tam học giới định tuệ, nhờ giới đặc định, giới là quy tắc, nếu bạn sai quy tắc; sai quy tắc, ảnh hưởng bạn không thể đặc định, không thể đạt tâm thanh tịnh, quả báo sau đó sẽ không như bản thân bạn tưởng tượng, không thể không chú ý điều này.

**Hỏi:** Vị đồng tu này là làm công quả của chùa Thiên Phật Tháp ở Mai Châu. Ông ấy hỏi chúng con làm công quả của chùa Thiên Phật Tháp ở Mai Châu, vô cùng cảm ơn Trung Tâm Giáo Dục Phật-đà Hồng Kông, giúp chúng con có được nhân duyên thù thắng tốt đẹp này, có thể gặp được lão pháp sư, đã xem lão pháp sư giảng pháp, nhận được lợi ích của pháp, pháp hỷ sung mãn. Khi chúng con muốn nói cho người thân biết cảm nhận của chính mình, lại sợ trí tuệ của bản thân chưa đủ, nói sai pháp ngữ của pháp sư, xin pháp sư khai thị.

**Đáp:** Ý nghĩ này của bạn rất tốt, người học Phật nên như vậy, phải chia sẻ tâm đắc học tập của chính mình cho hết thầy chúng sanh. Nói điều bạn có thể nghe hiểu, nghe rất hoan hỷ, bạn liền nói với người khác; nghe không hiểu hoặc là có nghi vấn thì đừng nên nói với người khác. Giữ nguyên tắc này là đúng, nguyên tắc này, Khổng Lão Phu Tử dạy chúng ta, “Biết thì nói là biết, không biết nói là không biết, ấy là biết vậy”. Cho nên nhất định chia sẻ cùng người khác những điều bản thân mình hiểu, những điều trong tâm mình có cảm nhận.

**Hỏi:** Đây là cư sĩ Dương ở Thâm Quyển. Mấy ngày trước cư sĩ Thâm Quyển chúng con nghe nói sư phụ bị nhiễm phong hàn ở Sơn Đông, rất khó chịu [trong người]. Chúng con ở trước Phật Bồ-tát cầu nguyện pháp thân của sư phụ thượng nhân vĩnh viễn khỏe mạnh, vô lượng thọ, vô lượng quang, đây là hy vọng của chúng con. Tiếp theo còn có câu hỏi. Trong tu hành đệ tử chỉ trì một câu Phật hiệu, một quyển kinh A-di-đà. Nhưng trong một lần cơ hội ngẫu nhiên, con đọc được một câu trong kinh Kim Cang: “*Bấy giờ, đức Thế Tôn liền nói kệ rằng: Nếu dùng sắc thấy ta, dùng âm thanh cầu ta, là người hành tà đạo, chẳng thể thấy Như Lai*”. Do đệ tử học thức nông cạn, ngay lúc đó con sửng người. Con nghĩ chúng con một lòng niệm Phật là vì thấy Phật, vậy niệm Phật không phải dùng âm thanh cầu Phật sao? Con không hiểu, xin sư phụ thượng nhân khai thị.

**Đáp:** Vấn đề này vừa mới nhắc tới, kinh Kim Cang là Thiên tông tu, là Tánh tông tu, không phải Tịnh độ tông tu, bạn tu Tịnh độ tông thì phải thấy Phật, tu kinh Kim Cang thì không thể thấy Phật. Cho nên nếu bạn tu thiên thì bạn tu kinh Kim Cang; nếu bạn tu tịnh thì bạn tu kinh Di-đà, kinh Vô Lượng Thọ, không được xem kinh khác. Xem kinh khác thì bạn không thể vắng sanh, vậy thì bạn thiên không ra thiên, tịnh không ra tịnh, bạn tự hủy hoại chính mình, Thích-ca Mâu-ni Phật không dạy bạn như vậy. Kinh mà Thích-ca Mâu-ni Phật giảng, cũng giống như trong tiệm thuốc của chúng ta có rất nhiều loại thuốc, thuốc gì cũng có. Bạn bị bệnh gì, bạn phải

dùng đúng thuốc, uống vào bệnh của bạn liền khỏi, uống nhầm thuốc thì mất mạng, phải biết điều này. Pháp môn có thể cứu bạn, cũng có thể khiến bạn đọa địa ngục A-tỳ, không thể uống nhầm thuốc, không thể học sai pháp môn. Cho nên học Phật nhất định phải có thầy, người thầy cũng giống như bác sĩ, y tá, chăm sóc bạn, nếu không thì bạn sẽ uống thuốc lung tung. Chúng ta muốn học những lý luận, những cảnh giới trong kinh Kim Cang, tới thế giới Tây Phương Cực Lạc rồi hãy học, đây là có thứ tự. Kinh Kim Cang là nói cho pháp thân Bồ-tát, đó là rời hết thầy tướng; Tịnh tông là chấp tướng tu hành, cho nên dễ dàng. Rời tướng, thật ra mà nói bạn cũng rời không nổi.

**Hỏi:** Câu hỏi thứ hai, ông ấy nói mỗi lần con niệm Phật sám hối, niệm tới “xưa kia đã tạo các ác nghiệp”, thường bất giác trong đầu xuất hiện những chuyện sai trái không phù hợp với Phật pháp mà bản thân con đã làm trước đây. Con biết hiện ra như vậy là sai lầm, sẽ ảnh hưởng tu hành, con nên dùng phương pháp gì để đuổi những hình ảnh xấu này đi, không để chúng đến quấy nhiễu con nữa?

**Đáp:** Cách nghĩ này của bạn không chỉ một mình bạn có, rất nhiều người đều có; thói xấu này cũng không phải một mình bạn có, từ xưa tới nay, xưa nay trong ngoài nước, trong quá trình tu hành đều không tránh khỏi có chướng ngại này. Làm thế nào để trừ bỏ chướng ngại này? Đây là một vấn đề rất nghiêm túc của chúng ta hiện nay. Phương pháp rất nhiều, tám vạn bốn ngàn pháp môn, có tác dụng không? Không có phương pháp nào. Tại sao không có tác dụng? Tu hành của bạn không có gốc, cho nên tám vạn bốn ngàn pháp môn đều không có tác dụng, không thể giúp bạn khai ngộ, không thể giúp bạn đoạn trừ phiền não. Hiện tại phải làm sao? Chúng ta tu hành không có gốc, vậy hiện tại tu từ gốc là được rồi. Đây là lý do tại sao yêu cầu mọi người học Đệ Tử Quy, học Thập Thiện Nghiệp Đạo. Đệ Tử Quy là gốc của thế gian pháp, luân lý đạo đức thế gian, gốc rễ của học vấn. Thập Thiện Nghiệp Đạo là gốc của Phật pháp, cho dù Đại thừa, Tiểu thừa, Tông môn, Giáo hạ, Hiển giáo, Mật giáo đều dùng kinh này làm gốc. Bạn không tu từ gốc, vậy thì đó gọi là mơ ước viễn vông.

Để một học sinh tiểu học tới lớp tiến sĩ đại học, cho dù học 10 năm, đứa trẻ này có thể tốt nghiệp được không? Không tốt nghiệp được. Nguyên nhân là gì? Giáo dục nền tảng cơ bản chưa được học; nếu có thể được, vậy đất nước mở trường tiểu học, trung học không phải là lãng phí, không phải là sai lầm sao? Đệ Tử Quy cũng giống như mầm non, Thập Thiện Nghiệp Đạo giống như tiểu học, đây là gốc, bạn

không cảm gốc từ chỗ này thì rất khó. Cho nên chướng ngại của bạn, vọng tưởng của bạn, làm thế nào cũng không trừ bỏ được. Vẫn là thành thật học từ chỗ này, sau khi học tốt hai môn học này, bạn đã có gốc, bạn đã có rễ. Sau đó bạn lại tu học theo kinh giáo của Tịnh tông, phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm, chướng ngại sẽ tiêu trừ, đây không phải là giả. Cho nên người thời xưa có thể làm được, tại sao hiện nay không làm được? Bạn phải nghĩ tới nguyên nhân ở đâu, chúng ta tìm ra nguyên nhân, tiêu trừ nguyên nhân này mới có thể thật sự giúp đỡ chính mình; có thể giúp đỡ chính mình là có thể giúp đỡ người khác.

**Hỏi:** Vị này là cư sĩ Lưu ở Sán Đầu, ông ấy có hai câu hỏi, thứ nhất đồng tu chúng con đang tham học, tu pháp môn Tịnh độ, nhưng vào tháng 7 âm lịch, mỗi ngày sau khi đọc kinh Vô Lượng Thọ, dường chủ sắp xếp tiếp tục đọc kinh Địa Tạng, làm như vậy là như pháp không? Vào tháng 7 âm lịch nên đọc kinh Địa Tạng hay là đọc kinh A-di-đà thì đúng đắn hơn?

**Đáp:** Tụng kinh đều là chuyện tốt. Tháng bảy âm lịch là tết trung nguyên trong phong tục của Trung Quốc, tết trung nguyên cũng là tết quý. Ngoài tu học của bản thân, bạn trì thêm kinh Địa Tạng, đây là sự từ bi của bạn, giúp đỡ cõi nạ quý, là ý nghĩa này. Giúp đỡ cõi nạ quý có ảnh hưởng bản thân tu hành không? Không ảnh hưởng, âm dương đều được lợi, phải hiểu đạo lý này. Còn bản thân bạn trong tháng này, bạn đọc kinh Vô Lượng Thọ hay đọc kinh A-di-đà đều được. Nhưng quý vị phải biết, nếu như chỉ tụng kinh, niệm kinh, hữu khẩu vô tâm, chẳng có lợi ích gì nhiều. Người xưa nói hữu khẩu vô tâm, “miệng niệm Di-đà tâm tán loạn”, đọc kinh Vô Lượng Thọ, đọc kinh Di-đà, tâm này vẫn là có vọng tưởng, vọng niệm tràn lan, như vậy là hữu khẩu vô tâm, “hét bẻ cổ họng cũng uống công”.

Tụng kinh nhất định phải hiểu được nghĩa kinh, nhất định phải có thể giải, sau khi lý giải phải hành, vậy thì bạn thật sự đạt được ý nghĩa của kinh. Cho nên kinh không phải để đọc, kinh là lời dạy bảo, dạy chúng ta làm thế nào. Chúng ta thật sự có thể y giáo phụng hành, biến đạo lý trong kinh thành tư tưởng của chính chúng ta, biến lời dạy bảo trong kinh thành hành vi, cuộc sống của chính chúng ta, như vậy thì khởi tâm động niệm, ngôn ngữ hành vi của chúng ta, cuộc sống, công việc, đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta tương ứng với kinh điển, hợp lại thành một, làm gì có đạo lý không vắng sanh cho được? Chắc chắn vắng sanh, nhất định phải hiểu đạo lý này. Tụng kinh Địa Tạng, kinh Địa Tạng cũng phải y giáo phụng hành, quý thân mới có được lợi ích, nếu chỉ là đọc không, tâm hạnh của bản thân chúng ta không tương

ung, quý thân nhận được rất ít lợi ích. Nếu vào tháng 7 chúng ta có thể đặc biệt tăng cường hiếu đạo, kính Địa Tạng là nói hiếu thân tôn sư, đối với người già, đối với trưởng bối, bản thân biết tôn kính, biết hiếu thuận cha mẹ, vậy thì bạn tụng kinh này liền có công đức. Tăng trưởng hiếu kính của chính mình, sau đó mở rộng ra có thể hiếu thuận thầy chúng sanh, hiếu thuận hết thầy chúng sanh, bạn chắc chắn sẽ không tổn thương hết thầy chúng sanh? Làm gì có chuyện hiếu thuận cha mẹ mà lại tổn thương cha mẹ? Không có đạo lý này, công đức lợi ích này liền thù thắng.

**Hỏi:** Câu hỏi thứ hai, ông ấy nói đồng tu tu Tịnh độ liệu có thể tham gia pháp hội siêu độ vong linh của người thân đồng tu hoặc các cư sĩ khác không, tụng thêm kinh Địa Tạng có xen tạp không? Liệu có ảnh hưởng đến tu pháp môn Tịnh độ và tương lai vãng sanh thế giới Cực Lạc không?

**Đáp:** Chuyện này không có ảnh hưởng. Nếu người vãng sanh này, người lâm chung này, họ cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, duyên này sẽ càng thù thắng hơn, không những không ảnh hưởng, lại có lợi ích đối với bạn. Bởi vì bạn tiễn một người vãng sanh, vãng sanh thế giới Cực Lạc liền thật sự thành Phật, bạn giúp đỡ một người thành Phật, công đức này của bạn lớn biết bao! Vấn đề là họ có thật sự vãng sanh hay không? Nếu họ thật sự vãng sanh, trong đời này bạn có thể giúp hai người thật sự vãng sanh, công đức còn lớn hơn bản thân bạn cả đời tu hành; bạn giúp đỡ hai người thành Phật, vãng sanh chính là thành Phật. Bạn có thể giúp đỡ mười mấy người, phước báo này quá lớn. Đây là Đại Từ Bồ-tát nói, không phải tôi nói. Chúng ta chịu giúp đỡ người khác, lúc chúng ta lâm chung có rất nhiều người giúp đỡ chúng ta, đây là đạo lý tất nhiên. Cho nên đây là chuyện tốt, lâm chung trợ niệm công đức không gì thù thắng bằng, nhưng nhất định phải như pháp.

Cổ đức có một quyển sách nhỏ, gọi là “Sức Chung Tân Lương”, đó là chuyên dạy chúng ta làm sao tiễn người vãng sanh, lúc trợ niệm nên tuân theo những quy tắc nào, viết rất rõ ràng. Nhưng cuốn sách này viết bằng văn ngôn văn, những năm đầu Dân Quốc, có người sợ đọc văn ngôn văn khó khăn, dựa theo “Sức Chung Tân Lương” viết lại một quyển khác. Nội dung đại khái tương đồng, văn tự càng dễ hiểu hơn, viết bằng văn bạch thoại, gọi là “Sức Chung Tu Tri”, cuốn sách này tôi tin là lưu hành rất rộng rãi ở Đài Loan, Hồng Kông. Bạn muốn đi tham gia trợ niệm, tiễn người vãng sanh, cuốn sách này nhất định phải đọc nhiều lần, có thể tuân theo những quy tắc này là được.



**Hỏi:** Đây là câu hỏi của cư sĩ Lưu ở Hồng Kông, ông ấy có ba câu hỏi. Ông ấy hỏi ba câu hỏi sau đây. Câu hỏi đầu tiên là kinh Vu Lan Bồn, câu thứ hai là kinh Phật Thuyết Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo, câu hỏi thứ ba là kinh Phật Thuyết Trường Thọ Diệt Tội Hộ Chư Đồng Tử Đà La Ni, bản điện ảnh VCD là do hiệp hội Thế Giới Phật Giáo xuất bản. Bởi vì trong hiệp hội từng lưu hành qua, bản thân con cũng từng lưu hành một đợt đĩa, xin hỏi những kinh này có phải là kinh giả không? Từng lưu hành qua thì có tội không?

**Đáp:** Lưu hành kinh giả đích thực có tội lỗi, dạy sai chúng sanh. Kinh Vu Lan Bồn cũng là thông thường [dùng để] siêu độ vong linh trong tết trung nguyên, Vu Lan Bồn Hội, câu chuyện này là Mục-liên cứu mẹ, độ côi ngạ quỷ. Kinh Phật Thuyết Phụ Mẫu Ân Trọng trong Đại tạng kinh có hai quyển, một quyển của An Thế Cao, đại sư An Thế Cao phiên dịch, đó là đúng đắn; còn một quyển nữa là của đại sư Cưu-ma-la-thập phiên dịch, có thể là ngụy tạo, không phải là thật. Bởi vì trong mục lục phiên dịch kinh của đại sư Cưu-ma-la-thập không có, nếu như là ngài ấy dịch, trong mục lục nhất định có, nhưng trong mục lục này không có. Nhưng hai kinh này đều trong Đại tạng kinh. Trước đây thầy Lý dạy chúng tôi, muốn đọc kinh Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo thì nên chọn bản của An Thế Cao, bản của An Thế Cao vẫn tự không nhiều.

Còn loại thứ ba, kinh Phật Thuyết Trường Thọ Diệt Tội Hộ Chư Đồng Tử Đà La Ni, tôi biết gần đây cũng có rất nhiều người phát tâm lưu hành quyển kinh này. Chúng ta từ giáo lý mà nói, chỉ cần kinh này thật sự khuyên người tu thiện, đều là chuyện tốt. Nhưng bản thân chúng ta phải biết, mục đích tu học, tu hành của bạn là gì? Nếu như cầu phước báo nhân thiên thì có thể học, nếu như nói chúng ta muốn liễu thoát sanh tử, cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, đây gọi là đứng giữa ngã ba, đây gọi là xen tạp, cho dù là Như Lai thuyết pháp đều không được, chắc chắn không được xen tạp. Phàm là người tu hành có thành tựu, bạn xem thử xưa nay trong và ngoài nước, gần như không có ngoại lệ, trong đó có một bí quyết, đó là “nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu”, lời này không phải do tôi nói, họ mới có thể thành tựu. Tôi kỵ nhất là xen tạp, bạn học quá nhiều, tâm của bạn tán loạn, tâm lực của bạn không thể tập trung, có sự tổn hại rất lớn đối với bạn, không thể không biết điểm này.

Trước đây chúng tôi theo thầy Lý học kinh giáo ở Đài Loan, thời đó bạn học chúng tôi có hơn 20 người, phương pháp dạy học của thầy là áp dụng phương pháp tư thực của Trung Quốc thời xưa. Hơn hai mươi người học trong một giảng đường,

không phải là học một môn, mỗi người tự học của mình, hơn nữa thầy giáo quy định chỉ cho phép học một môn, không được học hai môn. Nhưng có thể nghe kinh khác không? Có thể nghe, lúc nghe bạn từ trong đó rút ra tài liệu, giúp đỡ sở học của bạn, còn môn học của chính bạn, tuyệt đối không thể đồng thời học hai môn, học hai môn thì bạn học không tốt. Nếu bạn có thể giữ phương pháp này, học kinh giáo không khó! Trước đây chúng tôi từng làm thử nghiệm ở Singapore, phương pháp mà năm đó thầy Lý dạy tôi ở Đài Trung, chúng tôi làm thử nghiệm ở lớp bồi dưỡng nhân tài hoàng pháp Singapore, rất có hiệu quả. Thời gian của lớp bồi dưỡng là ba tháng, bạn học tốt nghiệp từ Phật học viện Trung Quốc tham gia lớp bồi dưỡng của chúng tôi, ở Trung Quốc có rất nhiều Phật học viện. Sau khi học xong ba tháng, ai cũng đều lên bục giảng, đều biết giảng. Cảm nhận của chính bản thân họ, cảm thấy học tập ba tháng còn hơn học ba năm trước đây. Nguyên nhân là gì? Ba năm đó họ tu rất tạp, tinh thần, tinh lực đều không thể tập trung; ba tháng này học một môn, tinh thần, tinh lực tập trung, chính là đạo lý này, cho nên nhất môn thâm nhập hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Nhưng người chịu tin tưởng không nhiều, mọi người nghe xong gật đầu, nhưng bản thân không chịu làm. Tại sao vậy? Sở thích của bản thân quá nhiều, cái này cũng thích, cái kia cũng thích, không buông xuống được. Không buông xuống được, bạn đều muốn học hết, học mấy chục năm cũng không học được cái nào, bạn tổn thất lớn rồi, vấn đề là ở chỗ này. Trước mắt mọi người có rất nhiều đồng tu biết cư sĩ Thái Lễ Húc, thời gian cậu ấy nghe tôi giảng kinh không dài, cậu ấy nói với tôi đại khái khoảng bảy, tám năm. Tôi đề xướng Đệ Tử Quy, cậu ấy rất có cảm xúc, cậu ấy phát tâm dùng thời gian một năm chuyên học Đệ Tử Quy. Cậu ấy nói với tôi, một năm này học tập như thế nào? Đề làm được hết Đệ Tử Quy, đây là đúng đắn, dùng thời gian một năm thực hành Đệ Tử Quy. Sau khi bản thân làm được, lại ra ngoài giới thiệu cho người khác, vậy thì giảng sẽ khác, cảm nhận của chính bản thân mình, cho nên những điều cậu ấy nói có thể cảm động người khác. Bản thân bạn chưa làm được, nói hay hơn đi chẳng nữa, người khác không tin tưởng, bạn không làm được; cậu ấy làm được, sau đó mới nói, điều này không giống nhau.

Chúng ta tỉ mỉ quan sát, người sáng lập của rất nhiều tôn giáo trên thế gian này, đều là chính mình làm được rồi mới đi thuyết giáo. Thích-ca Mâu-ni Phật cũng vậy, Khổng tử của Trung Quốc cũng vậy, Muhammad, Jesus, Moses của phương Tây cũng như vậy, bản thân các ngài làm được rồi các ngài mới nói, cho nên các ngài có

thể cảm động người khác. Chúng ta nghĩ thử xem, tại sao các ngài năm đó ra ngoài giảng kinh thuyết pháp, giáo hóa chúng sanh có thể có tầm ảnh hưởng lớn như vậy? Bản thân làm được, sau đó mới nói, đây là thánh nhân; sau khi nói ra mới có thể làm được, chúng ta gọi họ là hiền nhân; sau khi nói ra mà bản thân không làm được, đó gọi là lừa người, làm sao có thành tựu được? Mọi người xem cư sĩ Thái Lễ Húc, bản thân cậu ấy làm được trước, sau đó mới ra ngoài giảng, giảng một năm, gần như mỗi ngày đều giảng, một năm phải giảng mấy trăm tiếng đồng hồ.

Gần đây lần này tôi quay về Hồng Kông, đồng tu Bắc Kinh gọi điện thoại nói với tôi, đại học địa chất Bắc Kinh mời cậu ấy tới giảng ba lần. Lần đầu tiên sinh viên nghe, nghe xong rất hoan hỷ, sinh viên đều rất cảm động. Một lần cậu ấy giảng khoảng 3 tiếng, không có ai rời đi, các sinh viên đều rất tán thán cậu ấy. Giáo viên trong trường nghe được, tốt như vậy sao? Lần thứ hai có rất nhiều giáo viên cũng tới tham dự nghe, sau khi nghe xong không ai không khâm phục. Lãnh đạo của trường biết được, nghe nói, cũng tới nghe thử, hiệu trưởng, thư ký, lãnh đạo của trường đều tới nghe, sau khi nghe xong, mời cậu ấy làm giáo sư thỉnh giảng của trường. Ba lần! Nguyên nhân là gì? “Nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu”, chính là tám chữ này. Cậu ấy có thể làm được, mỗi người đều có thể làm được, chỉ là mọi người không chịu buông xuống, sở thích, đam mê của mọi người quá nhiều, học quá nhiều, quá tạp, cho nên bạn không cách nào so sánh với người khác được. Nhất môn thâm nhập, ai cũng đều xuất sắc hơn người, đều là hạng nhất. Hi vọng đồng tu của chúng ta nhìn thấy tấm gương rất tốt này, bạn liền biết được phải học tập thế nào.

**Hỏi:** Vị này là cư sĩ Lục đến từ Trung Sơn, Quảng Đông, ông ấy có bốn câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên, ông ấy nói con tu trì pháp môn Tịnh tông hơn một năm rồi, cũng thường nghe lời dạy bảo của lão pháp sư. Hiện tại quyết định dùng giới luật làm căn bản của Thập Thiện Nghiệp Đạo, đời này phải liễu thoát sanh tử, sớm thành Phật, sớm ngày thừa nguyện quay lại. Quay lại thế giới Ta-bà, giống như lão pháp sư pháp luân thường chuyển, hoằng dương pháp môn Tịnh tông, lợi ích chúng sanh, rộng độ chúng sanh. Cho nên con rất muốn giữ giới làm căn bản. Nhưng hiện nay có một thắc mắc, thành tâm khẩn cầu lão pháp sư từ bi khai thị, nếu cư sĩ tại gia muốn thọ giới Bồ-tát thì nên thọ giới Bồ-tát tại gia 6 giới trọng, 28 giới khinh hay là 6 giới trọng, 48 giới khinh?

**Đáp:** Giới nào cũng không làm được, chỉ là trong lòng nghĩ vậy mà thôi, nếu bạn có thể làm được, bạn là Bồ-tát tái lai, bạn không phải là người phạm; nếu bạn là

phàm phu, bạn chắc chắn không làm được. Thật sự học bắt đầu học từ đâu? Từ học Đệ Tử Quy, bạn có thể thật sự phát tâm dùng thời gian một năm học tốt Đệ Tử Quy, thực hành được giống như cư sĩ Thái, bạn thành công rồi! Bạn phải biết giới Bồ-tát là xây dựng trên nền tảng của giới tỳ-kheo, giới tỳ-kheo xây dựng trên nền tảng của giới sa-di, giới sa-di xây dựng trên nền tảng của Thập Thiện Nghiệp, Thập Thiện Nghiệp xây dựng trên nền tảng của Đệ Tử Quy. Hiện tại bạn nói là bốn tầng lầu, năm tầng lầu, nhưng bạn không có tầng dưới, trống trơn, không thể không biết điều này. Cho nên chúng ta leo lên trên, leo từng lầu từng lầu một. Trước tiên học Đệ Tử Quy, sau đó lại học Thập Thiện Nghiệp Đạo. Không có Đệ Tử Quy, chắc chắn không có Thập Thiện Nghiệp Đạo, có Thập Thiện Nghiệp Đạo bạn mới có thể học tam quy ngũ giới, bạn thật sự được thọ dụng.

Hôm nay chúng ta thọ tam quy ngũ giới, giới tỳ-kheo, giới Bồ-tát toàn bộ đều không đạt được. Nguyên nhân là gì? Không có nền tảng, không có gốc rễ. Hay nói cách khác, không có hiếu thân tôn sư! “Tịnh Nghiệp Tam Phước” là tổng nguyên tắc, tổng cương lĩnh chỉ đạo chúng ta tu hành, không chỉ là pháp môn Tịnh tông, Phật nói rất rõ ràng, chánh nhân tịnh nghiệp của ba đời chư Phật; ba đời là quá khứ, hiện tại, vị lai, tất cả những người tu hành thành Phật đều lấy điều này làm nền tảng, lấy điều này làm nguyên tắc chỉ đạo, bạn không tuân theo thì không có cách nào, cương lĩnh chung, phương hướng chung. Cho nên Phật pháp xây dựng trên nền tảng hiếu đạo, hiếu thân tôn sư, bạn không biết làm thế nào hiếu thuận cha mẹ, bạn không biết làm thế nào phụng dưỡng thầy; Phật pháp là sư đạo, sư đạo xây dựng trên nền tảng hiếu đạo. Cho nên Đệ Tử Quy mới là gốc rễ thật sự, bạn muốn thành tựu, bạn nhất định không thể bỏ qua. Thực hành Đệ Tử Quy 100%, sau đó bạn học giới luật khác không khó, bạn không phải là giả, bạn thật sự có thể nghiêm trì giới luật, đều có thể đạt tâm thanh tịnh.

Cho nên lần này chúng tôi tới nơi này, tôi đặc biệt dặn dò hiệp hội của chúng ta, mỗi ngày nên bật 4 tiếng đồng hồ Đệ Tử Quy của thầy Thái. Đĩa thầy Thái giảng ở đây đưa đến Úc, lúc đó tôi ở Úc, tôi dẫn đầu đồng tu ở Úc, tôi dẫn đầu họ cùng nghe 10 lần; một lần là 40 tiếng đồng hồ, tôi dùng 40 ngày, đã nghe 10 lần. Tôi không dẫn đầu thì mọi người không tin tưởng, tôi dẫn đầu nghe, mọi người cũng không thể không nghe. Mười lần có đủ không? Không đủ, tại sao nói là không đủ? Bạn vẫn chưa sửa được, tập khí thói quen của bạn vẫn chưa sửa được. Lúc nào mới thật sự có thể sửa được? Tôi đoán là nên nghe 300 lần. Người Trung Quốc xưa dạy chúng ta

“đọc sách ngàn lần, nghĩa kia tự hiểu”, chúng ta nghe 300 lần cũng tương đương với ngàn lần, bởi vì một lần là 40 tiếng. Như vậy có thể toàn tâm toàn ý nghe 300 lần, tâm của bạn định rồi, bạn liền đắc tam-muội, nhờ định khai tuệ, bạn liền khai mở trí tuệ. Có thể nghe như pháp, học tập như pháp, đây chính là trì giới, nhờ giới đắc định, nhờ định khai tuệ. Bạn chịu nghiêm túc học 300 lần không? Mấu chốt thành bại ở chỗ này, bạn không thể không biết.

**Hỏi:** Câu hỏi thứ hai, làm thế nào mới có thể thành lập ban hộ niệm như lý như pháp, thật sự giúp đỡ người đã mất có được lợi ích chân thật?

**Đáp:** Bạn tự mình tu hành đắc đạo rồi, người mất liền được lợi ích, ban hộ niệm của các bạn chỉ cần có một người. Chuyện này mọi người chỉ cần đọc “Ảnh Trần Hồi Ưc Lục” của pháp sư Đàm Hư, vị cư sĩ Lưu mà ngài ấy nói tới. Đây là trước khi Đàm Lão xuất gia, mấy người bạn cùng nhau mở một tiệm thuốc Đông y, trong đó có một vị cư sĩ Lưu, là một trong số những người làm thuê ở chỗ họ. Vị cư sĩ Lưu này tám năm cực khổ đọc Lăng Nghiêm, ông ấy đọc kinh Lăng Nghiêm, ngày ngày đọc, nhất môn thâm nhập, đọc tám năm. Có một buổi trưa, kinh doanh khá ế ẩm, không ai tới cửa, ông ấy ngủ gật ở trong quầy, ngủ trưa. Lúc ngủ nằm mơ, mơ thấy có hai người tiến vào, ông ấy vừa nhìn, hai người này là oan gia trái chủ của ông ấy, vì tranh chấp tài sản mà kiện cáo. Vụ kiện này cư sĩ Lưu thắng kiện, hai người này kiện thua treo cổ tự sát. Sau đó ông ấy cũng rất hối hận, vì chút tiền tài mà hại chết hai mạng người. Lần này nhìn thấy hai người này tới, trong lòng ông ấy cảm thấy sợ hãi, hai người này là quỷ không phải là người, e là tới gây phiền phức đây. Kết quả nhìn thấy thái độ của họ rất thiện lương, đi đến trước mặt ông quỳ xuống. Ông hỏi họ, hai người tới làm gì? Cầu siêu độ, tâm ông liền định lại, không gây phiền phức, cầu siêu độ. Vậy tôi phải làm sao siêu độ hai người? Họ nói chỉ cần ông đồng ý là được. Được, tôi đồng ý với hai người, tôi siêu độ hai người. Nhìn thấy hai con quỷ này đập lên đầu gối, đập lên vai ông ấy rồi bay lên trời. Bạn xem thử, chỉ cần có một người có công phu này là được.

Sau khi hai người này rời đi, không lâu sau, cũng vẫn trong giấc mộng, nhìn thấy người vợ đã mất của ông, còn có một đứa bé, là con trai ông đã mất sớm, hai người này cũng tới. Hỏi họ tới làm gì? Cũng tới cầu siêu độ. Phương pháp giống hệt khi nãy, làm sao siêu độ hai người? Chỉ cần ông đồng ý là được. Được, đồng ý, cũng nhìn thấy họ đập lên vai bay lên trời, đây gọi là thật sự có hiệu quả. Cho nên trong ban trợ niệm chỉ cần có một người thật sự tu hành, một người thật sự có cảm ứng,

nếu họ tham gia thì chắc chắn có hiệu quả. Nếu những người này đều là hữu khẩu vô tâm, miệng niệm Di-đà tâm tán loạn, cũng có lợi ích đối với người mắt, nhưng mà giúp ích không lớn, có thể giảm bớt sự đau khổ của người mắt.

**Hỏi:** Câu hỏi thứ ba, ông ấy nói, nhóm của con rất muốn khẩn cầu Hiệp hội Giáo dục Phật-đà Hồng Kông từ bi tặng cho chúng con vài cuốn Đệ Tử Quy mang về Trung Sơn, còn có băng giảng Đệ Tử Quy. Bởi vì lần này tới Hiệp hội Hồng Kông có thể tự mình nghe lão pháp sư dạy Phật pháp, đây là hạnh phúc không gì sánh bằng, có thể có được nhân duyên thù thắng như vậy, chúng con vô cùng cảm ơn. Đồng thời cũng rất muốn thỉnh những pháp bảo này mang về, để người Trung Sơn chỗ chúng con cũng có thể thay đổi đạo lý làm người, thực hành vào học Phật, giúp xã hội, đạo tràng, đội nhóm, đoàn thể có được chuyển biến tốt, càng hài hòa, an ninh, hòa nhã hơn.

**Đáp:** Chuyện này không có vấn đề gì, các bạn nói với thường trụ của chúng tôi, với các đồng tu phụ trách lưu hành pháp bảo. Họ chỉ sợ bạn không cần thôi, chỉ cần các bạn muốn, vô cùng hoan nghênh. Càng hy vọng các bạn có thể mang về nhiều hơn, để giúp đỡ những đồng tu chưa có cơ duyên nghe pháp.

**Hỏi:** Câu thứ tư, ông ấy nói đồng thời chúc lão pháp sư pháp thể an khang, sống lâu trăm tuổi, thường chuyển pháp luân, tuyên dương diệu pháp, giúp những người tội nghiệp sâu nặng như chúng con nhận được càng nhiều pháp vị cam lộ, sửa xưa tu nay, sớm thành Phật đạo.

**Đáp:** Nếu các bạn có thể cắm vững gốc rễ Đệ Tử Quy, Thập Thiện Nghiệp Đạo thì lời này liền thành thật. Nếu không thì tôi có sống 100 năm, 200 năm cũng không có tác dụng đúng không?

**Hỏi:** Đây là cư sĩ Trần ở Thâm Quyển, bà ấy có hai câu hỏi. Câu hỏi thứ nhất là con ở bên ngoài thỉnh mấy chục tượng Phật lớn nhỏ, bây giờ gửi nhờ ở nhà của một vị xuất gia đang tu hành tại nhà. Nhưng người đó nói chỗ ở của ông ấy sắp sửa lại, muốn con mau chóng tới đưa những bức tượng Phật này đi, cho nên hiện tại rất phiền não, không biết nên xử lý thế nào?

**Đáp:** Bạn tới hỏi tôi, tôi cũng không có cách nào. Học Phật không phải thường nói, nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu, bạn xem vị tổ sư Tịnh tông thời cận đại là đại sư Ấn Quang của chúng ta, đây là một vị tổ sư cận đại, đạo tràng của ngài ấy ở núi Linh Nham, Tô Châu. Nếu mọi người tới đại lục tham quan du lịch thì nhất

định phải đi, phòng bệ quan của ngài vẫn còn bảo lưu ở nơi đó, bạn có thể tới phòng bệ quan của ngài xem thử. Phật đường nhỏ trong phòng bệ quan của ngài chỉ lớn cỡ này, dùng cho một người, chỉ thờ một tượng Phật, A-di-đà Phật, chỗ này của chúng ta thờ ba tượng, còn có Quán Âm, Thế Chí, ngài ấy chỉ thờ một tượng. Tôi chỉ thấy một lư hương, một ly nước cúng, phía sau tượng Phật viết một chữ “chết”, tự lão nhân gia viết, rất đơn giản. Không giống bạn thỉnh mười mấy tượng Phật lớn nhỏ, không có! Mười mấy tượng Phật lớn nhỏ, bạn nhất định là hoa mắt, rốt cuộc là học theo vị Phật nào tốt hơn? Cho nên tôi kiến nghị bạn, nếu trong số tượng Phật này có Tây Phương Tam Thánh, bạn để lại cúng dường, nếu không phải Tây Phương Tam Thánh, có thể tặng cho chùa, đạo tràng, kết duyên với họ, như vậy là được. Học một pháp môn, đọc một quyển kinh, niệm một câu Phật hiệu, cúng dường cũng một bức tượng Phật, làm như vậy rất như pháp, tâm của bạn là định.

**Hỏi:** Câu hỏi thứ hai, con thường lấy tiền mà chồng đưa cho con đi bố thí cho người có nhu cầu, bây giờ ông ấy biết được, rất không vui, gặp lúc tâm tình không vui còn mượn cơ này nổi trận lôi đình. Xin hỏi sư phụ, con làm như vậy có tội không? Sau này con nên làm thế nào?

**Đáp:** Bạn nên nói rõ ràng tường tận với chồng mình về công đức bố thí này, để ông ấy sanh tâm hoan hỷ, để ông ấy cũng phát tâm bố thí, như vậy mới đúng. Lúc ông ấy không hiểu, tốt nhất là bạn bố thí không được để ông ấy biết, để tránh gia đình tranh chấp, gia đình bất hòa, vậy thì chúng ta có tội, gia hòa vạn sự hưng. Trong kinh đức Phật giảng quá nhiều rồi, tiền tài, tài từ đâu mà có? Không phải do bạn kiếm được, tài là trong mệnh có, mọi người đọc Liễu Phàm Tứ Huấn thì bạn sẽ hiểu rõ. Nội dung của Liễu Phàm Tứ Huấn là nói luân lý, sự thật nhân quả, nội dung của sách nói về điều này, người thế gian không hiểu đạo lý này, cho nên tạo thành sự động loạn của toàn xã hội. Bạn thật sự hiểu được nhân quả, tâm của bạn định, đích thực là giống như người xưa nói: *“Hết thầy đều do mệnh, chẳng chút nào do người”*, trong mệnh của bạn có tài, bạn muốn vớt cũng vớt không được, trong mệnh không có tài, muốn cầu cũng cầu không được, vậy thì bạn tội gì làm khổ mình?

Nhưng tài ở trong mệnh từ đâu mà có? Là bạn tu trong đời quá khứ, tu bố thí tài, bố thí tài là nhân, được tài phú là quả báo; bố thí pháp là nhân, quả báo là thông minh trí tuệ; bố thí vô úy là nhân, quả báo là khỏe mạnh sống lâu. Nếu bạn muốn ba loại quả báo này, tôi có tài phú, có thông minh trí tuệ, có khỏe mạnh sống lâu, bạn phải tu nhân mới được, bạn không tu thì nhân từ đâu mà có? Chúng ta nhìn xem

những người giàu sang trước mắt, đều tu được trong đời quá khứ, chúng ta hiểu được. Bản thân chúng ta trong đời quá khứ không tu, hiện tại trải qua cuộc sống nghèo cùng, bạn phải hiểu được đạo lý này, bây giờ tu còn kịp. Tiên sinh Liễu Phàm làm tấm gương cho chúng ta, ông ấy gặp được thiền sư Vân Cốc, thiền sư Vân Cốc nói đạo lý này cho ông ấy nghe, ông ấy nghe hiểu, thật sự làm, ngày ngày làm chuyện tốt. Trước tiên phát nguyện làm 3.000 việc tốt, 3.000 việc tốt đại khái đều là bố thí, ba loại bố thí đều đầy đủ, mười năm hoàn thành, nhưng mà đến năm thứ ba, năm thứ tư quả báo liền hiện tiền; 3.000 việc tốt này viên mãn rồi, lại phát nguyện tu 3.000 việc tốt nữa, cầu sanh con trai, trong mệnh của ông ấy không có con trai. Sau khi phát nguyện này, vợ ông cùng tu với ông, hai người đều tu làm việc tốt, bốn năm hoàn thành, tiến bộ này rất nhanh. Quả nhiên sanh được con trai, trong mệnh không có, chuyện này có được mới là thật, là cầu được.

Sau này làm tri huyện Bảo Đễ, phát tâm làm 10.000 việc thiện, một lần liền viên mãn. Ông ấy làm huyện trưởng ông ấy có quyền, giảm tô thuế, lúc đó cảm thấy tô thuế của nông dân quá nặng, ông cảm thấy không nên như vậy, giảm tô thuế. Giảm tô thuế như vậy, nông dân cả huyện đều được lợi ích, cho nên một công đức còn hơn 10.000 công đức, đây chính là làm trong cửa quan dễ tu thiện. Thọ mạng của ông ấy, trong mệnh chỉ sống được tới 53 tuổi, ông ấy sống tới 74 tuổi, tuổi thọ tăng thêm 20 năm, đều là tu được, đều là trong đời này tu được. Bạn hiểu được đạo lý này, bạn muốn có tài phú, bạn phải nghiêm túc tu bố thí tài, càng bố thí càng nhiều, đây là thật, không phải là giả. Thông minh trí tuệ, bạn tu bố thí pháp, đừng nên keo kiệt pháp, điều tôi biết rất hoan hỷ nói cho người khác. Bố thí vô úy quan trọng nhất là không ăn thịt chúng sanh, không kết oán thù với chúng sanh, tuyệt đối không tổn thương hết thảy chúng sanh, đây chính là bố thí vô úy. Bạn có thể thật sự phát tâm tu như vậy, ba loại quả báo thù thắng bạn đều sẽ đạt được. Đời này của tôi y theo lời dạy của thầy, ba loại quả báo đều đạt được, đều là trong đời này tu được, đời quá khứ không có, cho nên bạn phải tin tưởng, bạn phải thật làm.

**Hỏi:** Vị đồng tu này hỏi, con là người phụ trách nhiệm Phật đường của chùa Thiên Phật Tháp ở Mai Châu, xin hỏi lão pháp sư phải làm thế nào để quản lý tốt nhiệm Phật đường, xin lão pháp sư từ bi khai thị.

**Đáp:** Không cần quản lý, mỗi người đều học Đệ Tử Quy là được, ai cũng đều là người tốt. Bạn có nghe qua A-di-đà Phật ở thế giới Tây Phương Cực Lạc quản người không? Chỉ cần mọi người đều học Đệ Tử Quy thì không cần quản. Hiện tại



cô giáo Dương chỗ chúng ta ở Đại Phương Quảng, Bắc Kinh, phía dưới cô có rất nhiều nhân viên, cô ấy trước giờ không hề quản, cũng chưa từng mở cuộc họp nào. Tại sao vậy? Ai cũng đều học Đệ Tử Quy, ai cũng đều làm việc rất chăm chỉ, đều rất hết lòng nỗ lực, đều rất cảm động người khác, đâu cần phải quản! Nếu phải quản thì hông rồi, phải dạy, không cần quản, phải dạy. Ở trong gia đình, bạn phải hiểu được đạo lý này, con cái của bạn nhiều, không cần quản, phải dạy. Quản, quản khiến tâm bạn phiền, hằng ngày sanh phiền não; bạn phải dạy, rất vui vẻ, chúng đều vào nề nếp. Xã hội này cũng như vậy, giống như đất nước hiện nay phải quản lý, quản rất vất vả. Trước đây làm hoàng đế, làm quan viên, họ mỗi ngày đều rất vui vẻ, nguyên nhân là gì? Họ dạy, “*dựng nước quản dân, dạy học làm đầu*”, không phải “*dựng nước quản dân, quản người làm đầu*”, không phải vậy, là dạy! Từ gia đình cho tới đoàn thể, tới đất nước cùng một đạo lý, nhất định phải dạy. Lúc dạy trước tiên phải lấy mình làm gương, bản thân bạn phải làm được, bản thân bạn là tấm gương tốt của đại chúng. Tự mình tuân theo pháp luật, đại chúng không thể không tuân theo pháp luật; tự mình không tuân theo pháp luật, bảo người khác tuân theo pháp luật, người khác liền có nghi hoặc, sẽ không phục tùng bạn. Cho nên bản thân phải lấy mình làm gương, như vậy mới được.

**Hỏi:** Cư sĩ Viên này, ông ấy có ba câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên, xin hỏi lão pháp sư khi nào mới giảng lại kinh A-di-đà?

**Đáp:** Duyên chín muồi sẽ khai giảng.

**Hỏi:** Câu hỏi thứ hai là, xin hỏi lão pháp sư ở nhà niệm Phật hay là tới niệm Phật đường tốt hơn?

**Đáp:** Điều này không cần hỏi tôi, hỏi chính bản thân bạn, bạn cảm thấy ở nhà tốt, vậy thì ở nhà tốt; bạn cảm thấy ở niệm Phật đường tốt, vậy thì tới niệm Phật đường, chuyện này không cố định.

**Hỏi:** Thứ ba, xin hỏi lão pháp sư, trong phòng khách có Phật đường, nếu người trong nhà mặc quần ngắn liệu có không cung kính không?

**Đáp:** Đây đại khái là trong phòng khách nhà bạn có thờ tượng Phật, người trong nhà mặc quần ngắn có phải là không cung kính không? Nếu là học Phật vậy thì không cung kính, nếu không phải là học Phật thì không sao. Người trong nhà bạn có phải là cả gia đình đều tin Phật không? Nếu cả gia đình chỉ có một mình bạn tin Phật, trong nhà đều không tin Phật, họ mặc quần ngắn cũng không sao, cũng trông thiện

căn. Tại sao vậy? Mỗi lần đi qua sẽ nhìn một lần, “một phen lọt vào mắt, vĩnh viễn thành hạt giống đạo”, cũng là tâm từ bi độ họ. Phật pháp là tâm pháp, xem bạn dùng ý niệm gì quán tưởng.

**Hỏi:** Vị này là cư sĩ Trần đến từ Đài Loan. Câu hỏi của ông ấy, tu hành chính là sửa lỗi đổi mới, nhưng mà lỗi lầm của con bị hạn chế bởi người khác mà không sửa được, như vậy có thể vãng sanh không? Nên làm thế nào? Lỗi lầm của con là nhờ em dâu thêm tên con vào công ty mà cô ấy thành lập, giả làm nhân viên công ty để tham gia bảo hiểm lao động do chính phủ quản lý. Sau khi biết sai, con đã nhiều nói với cô ấy muốn nghỉ hưu, cô ấy luôn từ chối, ngoài cách cầu cô ấy đồng ý ra, con còn cách nào khác không?

**Đáp:** Vấn đề này, không thể vãng sanh. Bởi vì bạn không nghĩ tới vãng sanh, bạn không tu học theo phương pháp trong kinh luận vãng sanh, bạn niệm niệm vẫn còn lưu luyến tại thế gian, vẫn không buông xuống được danh lợi thế gian, vậy thì làm sao có thể vãng sanh? Thật sự phát nguyện vãng sanh, phải buông xuống tất cả mọi việc thế gian, khôi phục tâm thanh tịnh, như vậy mới được. Làm thế nào vãng sanh? Phía trước đã nói rất nhiều, bạn đều nghe được. Những lời dạy trong kinh điển, không được bỏ sót câu từ nào, đặc biệt là trong kinh Di-đà nói: “*Không thể dùng ít thiện căn, phước đức, nhân duyên mà được sanh về cõi kia*”, chúng ta nghĩ thử xem, đời này của chúng ta, ba điều kiện này đầy đủ không? Lúc tôi giảng kinh thường nói, thế nào là thiện căn? Thiện căn là có thể tin, có thể giải, đối với pháp môn Tịnh tông tôi không hoài nghi chút nào, tôi có thể lý giải, đây là thiện căn. Thế nào là phước đức? Phước đức là có thể làm, có thể thực hành. Đạo lý trong kinh điển, lời dạy bảo trong kinh điển, cảnh giới trong kinh điển, tôi có thể hoàn toàn áp dụng vào trong cuộc sống thực tế, áp dụng trong công việc, áp dụng vào trong đời nhân xử thế tiếp vật, đây gọi là phước đức. Tín - giải - hành - chứng, tín giải là thiện căn, hành chứng là phước đức, nhân duyên là nói tới tăng thượng duyên, hoàn cảnh chúng ta tu học. Bạn gặp được thiện tri thức, gặp được thiện hữu, có hoàn cảnh tu học tốt, giúp đỡ bạn lý giải, giúp đỡ bạn tiến bộ, điều này rất quan trọng. Ba điều kiện này đầy đủ, làm gì có đạo lý không vãng sanh?

Nhưng mà ba điều kiện này nói thì dễ, tỉ mỉ suy ngẫm thật sự không dễ dàng. Bộ kinh A-di-đà nhìn có vẻ rất đơn giản, nhưng xem Yếu Giải của đại sư Ngẫu Ích, xem Số Sao của đại sư Liên Trì, kinh có vẻ không khó hiểu, vừa xem chú giải của tổ sư, có rất nhiều chỗ không hiểu. Trước đây tôi từng giảng qua một lần Số Sao, tôi

vẫn nhớ tổng cộng giảng hơn 330 tiếng đồng hồ, Di-đà Kinh Sớ Sao. Nếu giống như tốc độ giảng kinh Lăng Nghiêm hiện nay mà nói, bộ Di-đà Kinh Sớ Sao này ít nhất cũng phải giảng 3 năm. Bạn phải giải sâu, giải thấu triệt thì bạn mới được thọ dụng, bạn không thể lý giải thì bạn không làm được, làm không được thì không đạt thọ dụng, cho nên nhất định phải hiểu được lý giải. Kinh không phải để đọc, sau khi đọc xong phải giải nghĩa trong đó, sau khi hiểu được nhất định phải làm được, điều này vô cùng quan trọng.

Ngày nay tại sao chúng ta nghe kinh không thể khai ngộ? Tu hành không đạt thọ dụng? Lúc nãy vừa nói tới, bạn không có gốc rễ! Tại sao người trước đây đạt thọ dụng? Người trước đây có gốc rễ, học từ nhỏ. Lại nghĩ thử xem, sau khi Thích-ca Mâu-ni Phật diệt độ, học trò của ngài thật sự đi khắp bốn phương tám hướng truyền thừa lời dạy bảo của Như Lai, nhưng mà mấy trăm năm sau chỉ có nhánh truyền tới Trung Quốc mọc rễ ở Trung Quốc, phát triển, đơm hoa, kết trái, những nơi khác đều không còn nữa; truyền tới châu Âu, không còn nữa, biến mất, truyền tới Tây Vực cũng biến mất. Hiện tại chỉ có nhánh ở Trung Quốc, nhánh ở Tây Tạng, còn có nhánh Tiểu thừa ở Myanmar, Thái Lan, Srilanka, những nơi khác đều không còn. Những nguyên nhân này chúng ta đều phải nghiên cứu, tìm hiểu, tại sao truyền thừa lại chỉ có Trung Quốc thù thắng không gì bằng? Nguyên nhân cũng giống như thực vật vậy, chúng đời trồng tới nơi này, hợp thủy thổ. Thủy thổ là gì? Hiếu đạo! Phật pháp được xây dựng trên nền tảng hiếu đạo.

Bốn vị đại Bồ-tát đại biểu cho Phật pháp Đại thừa, vị thứ nhất là Địa Tạng Bồ-tát, Địa Tạng Bồ-tát đại biểu hiếu thân tôn sư, chính là phước đầu tiên trong tam phước, Địa Tạng Bồ-tát đại biểu. Trên toàn thế giới chỉ có Trung Quốc, 5.000 năm trước coi trọng hiếu đạo, cho nên Phật pháp vừa tới liền không có vấn đề, thật sự tiếp nhận được. Có hiếu thân thì mới hiểu được tôn sư, Phật pháp là sư đạo, sư đạo xây dựng trên nền tảng hiếu đạo. Hiện tại tu học Phật pháp của chúng ta, chỉ có hình thức mà không có thực chất. Tại sao không có thành tựu? Hiện tại hiếu đạo cũng không còn nữa, phiền phức này sẽ lớn, tu thế nào đều là giả! Bạn thọ tam quy, thọ ngũ giới, thọ giới Bồ-tát, tu học pháp môn nào đều không thể thành tựu. Nguyên nhân là gì? Bạn chưa học qua hiếu đạo, khởi tâm động niệm của bạn vẫn ở trong phiền não. Nói tới chỗ này, ngày nay toàn thế giới, sự động loạn của thế giới này, nguyên nhân là gì? Hiếu đạo không còn nữa, con người bất hiếu cha mẹ thì còn chuyện gì mà không dám làm, đây là căn nguyên cả xã hội động loạn.

Cho nên hôm nay chúng tôi dạy học Đệ Tử Quy, dạy học Thập Thiện Nghiệp, chúng tôi phổ biến trên toàn thế giới. Cuối tháng này tôi sẽ tới trụ sở UNESCO ở Paris, họp hội nghị với họ, tôi sẽ giới thiệu nội dung này cho Liên Hợp Quốc, bởi vì Liên Hợp Quốc tìm kiếm hòa bình thế giới, hy vọng hóa giải xung đột, hi vọng toàn thế giới có thể an định hòa bình, không tìm được phương pháp. Công việc hòa bình của họ chính thức đề xuất từ năm 70, đến nay đã 35 năm rồi. Tôi tham gia hội nghị mấy lần, trong hội nghị đưa ra vấn đề này, họ rất xem trọng gợi ý của tôi. Cho nên lần này mời tôi tới gặp mặt lãnh đạo cao nhất của họ. Chúng tôi hi vọng Liên Hợp Quốc thực sự có duyên phận này, nam nữ già trẻ, các ngành các nghề trên toàn thế giới cùng nhau học Đệ Tử Quy, xã hội này sẽ được cứu.

Cho nên có người hỏi tôi: “Pháp sư Tịnh Không, thầy đây là giáo dục gì vậy?” Tôi nói giáo dục của tôi gọi là giáo dục bổ khuyết. Mọi người hình như cảm thấy giáo dục xã hội hiện nay rất hưng thịnh, trong giáo dục thiếu khuyết điều gì? Thiếu “đức”, không có học môn đạo đức, thiếu sót đạo đức. Hôm nay tôi đề xướng gọi là giáo dục đạo đức, cho nên gọi là bổ khuyết, bổ sung môn học mà giáo dục tại trường của các bạn thiếu khuyết, hi vọng Liên Hợp Quốc đứng ra làm giáo dục bổ khuyết. Trong tất cả giáo dục đều coi trọng giáo dục luân lý, xã hội này liền an định, xung đột tự nhiên hóa giải, không phải là chuyện khó, phải dạy! Không dạy thì mọi người làm sao biết? Dạy học Đệ Tử Quy, các bạn xem thử mỗi đợt giảng, trong số những người nghe có rất nhiều người đang rơi lệ, có rất nhiều người bị làm cho cảm động. Có thể thấy được câu đầu tiên trong Tam Tự Kinh là đúng đắn: “*Người ban đầu, tánh vốn thiện*”, bản tánh con người vốn thiện; trong Đại thừa giáo, Phật nói “*hết thảy chúng sanh đều có Phật tánh*”, đây chính là lý niệm căn bản của giáo dục. Tại sao phải dạy? Chính là dựa vào hai câu nói này, bản tánh con người vốn thiện. Vậy tại sao họ lại bất thiện? Vì không có ai dạy họ, họ bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh bên ngoài, học điều xấu; nếu có người dạy, họ sẽ quay đầu, họ biết bản thân mình làm sai, họ biết sám hối, quay đầu là bờ, cho nên không dạy không được.

Chúng ta cũng biết Thích-ca Mâu-ni Phật xuất thân là vương tử, ngài biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề xã hội, làm quốc vương có thể giải quyết không? Không thể giải quyết. Đây chính là chuyện giáo hóa chúng sanh, hóa giải xung đột, thật sự thực hiện được an định hòa bình, chính trị không làm được; vũ lực cũng không làm được, trong kinh điển ghi chép, lúc Thích-ca Mâu-ni Phật mười mấy tuổi, võ nghệ siêu quần, không làm được; tới sau cùng ngài đều buông xuống hết, ngài làm công

việc giáo dục xã hội. Bạn xem từ năm 30 tuổi, thị hiện chúng đạo cho chúng ta, sau khi chúng đạo liền truyền đạo, truyền đạo chính là dạy học. Dạy 49 năm, lão nhân gia ngài viên tịch vào năm 79 tuổi, người Trung Quốc chúng ta tính tuổi mụ là 80 tuổi, 79 tuổi rời đi. Thuyết pháp 49 năm, giảng kinh hơn 300 hội, dạy học! Dạy học quan trọng, cả đời làm công việc giáo dục, những điều ngài dạy ngài đều làm được; ngài dạy chúng ta nhìn thấu, buông xuống, bản thân ngài thật sự nhìn thấu, thật sự buông xuống. Cả đời dạy học đều là nghĩa vụ, không thu học phí của học trò, không có, đều là nghĩa vụ. Không phân biệt đất nước, không phân biệt dân tộc, không phân biệt tôn giáo, chúng ta thấy được trong Đại thừa giáo, rất nhiều tín đồ tôn giáo tới theo ngài học tập, đó là học trò của Phật. Trong học trò của Phật có Bà-la-môn, có Du-già, Số luận của Ấn Độ, những tín đồ tôn giáo này theo Thích-ca Mâu-ni Phật học tập. Cho nên, chỉ có phương pháp giáo dục mới có thể hóa giải xung đột.

Xung đột hóa giải từ chỗ nào? Trước tiên từ gia đình, bạn xem tỷ lệ ly hôn hiện nay cao biết bao? Đây là xung đột nghiêm trọng. Vợ chồng xung đột, cha con xung đột, anh em xung đột, xã hội này vẫn trải qua ngày tháng thái bình được sao? Góc ở chỗ này. Trung Quốc mấy ngàn năm nay, xã hội an định, mặc dù thay đổi triều đại, đó đều là thời gian rất ngắn, liền rất nhanh khôi phục bình thường. Dựa vào điều gì? Dựa vào giáo dục. Đặc sắc của giáo dục Trung Quốc là ở gia đình, trước đây là chế độ đại gia đình, đây là điều mà người hiện nay không cách nào tưởng tượng được. Trước đây ở Trung Quốc, ba đời sống chung ít, bốn đời, năm đời nhiều, cho nên một gia tộc ít thì có mấy chục người, nhiều thì có mấy trăm người. Trong lịch sử chúng ta thấy được, đại gia đình thật sự có hơn 1.000 người, tộc trưởng muốn quản lý hơn 1.000 người này, không phải là chuyện dễ dàng. Ông ấy dùng điều gì để quản? Dùng dạy học, tự mình hiện thân thuyết pháp, tự mình làm tấm gương cho mọi người, ai cũng đều khâm phục. Đây là đặc sắc của gia đình Trung Quốc. Là dạy điều gì? Nói cho mọi người biết, đó là Đệ Tử Quy.

Cho nên Đệ Tử Quy là giáo dục gia đình, không phải là sách giáo khoa ở trường. Bạn xem gia huấn, gia quy của người Trung Quốc xưa, mỗi gia tộc đều có, Đệ Tử Quy là thu thập từ gia huấn của mấy trăm nhà ở Trung Quốc. Rút ra tất cả những chỗ tinh hoa, lấy lời dạy bảo của Khổng Phu Tử làm cương lĩnh: “*Đệ tử: ở nhà hiếu, ra ngoài lễ, cần và tín, yêu mọi người, gần người nhân, có dư sức, thì học văn*”, dùng câu kinh văn này làm cương lĩnh. Cho nên toàn văn của nó chia làm bảy phần, phần đầu tiên là hiếu, phần thứ hai là lễ, phần thứ ba là cần, tiếp theo là tín,

yêu mọi người, gần người nhân, sau cùng là học văn. Biên soạn rất hay! Văn tự đơn giản rõ ràng, toàn văn 1.080 chữ, 360 câu, một câu ba chữ, dễ đọc. Cho nên gia đình lớn hơn chẳng nữa, dân tộc phức tạp hơn chẳng nữa, chỉ cần bạn dạy tốt Đệ Tử Quy, có cần quản người không? Không cần quản. Tại sao vậy? Ai cũng biết tự quản lý mình, đều quản rất tốt.

Cho nên trước đây giáo dục trường học là nối tiếp của giáo dục gia đình, giáo dục xã hội là mở rộng của giáo dục này. Phật giáo truyền tới, dạy học của Phật giáo mới đạt được viên mãn thật sự của đời người, bởi vì giáo dục thế gian là một đời, Phật giáo là nói đến đời sau, giảng tới đời sau, thật sự được viên mãn. Cho nên tôi nói Trung Quốc là bốn giáo dục, giáo dục gia đình, giáo dục trường học, giáo dục xã hội, giáo dục Phật giáo, không thể không biết điều này. Muốn cứu thế giới hôm nay, nếu bạn không hiểu rõ ràng tường tận bốn loại giáo dục này, nghiêm túc nỗ lực làm, thật sự không nghĩ ra được cách thứ hai. Mỗi người chúng ta đều phải nỗ lực, bản thân chúng ta làm được rồi, chính là giáo hóa chúng sanh. Tại sao vậy? Người khác nhìn thấy, họ bị cảm động, họ sẽ học tập theo bạn. Cho nên khuyên quý vị đồng tu nghiêm túc học Đệ Tử Quy, vấn đề của bạn sẽ được giải quyết.

**Hỏi:** Đây là cư sĩ Phạm ở Lan Châu. Cô ấy nói con là một cô gái tội nghiệp nặng nề, hiện tại làm mẹ, thường cảm thấy sự vĩ đại của người làm mẹ, cũng niệm niệm không quên, vô cùng nhớ mẹ mình. Nhìn thấy xã hội hiện nay, rất nhiều người không có tâm báo ân đối với cha mẹ của chính mình, tâm tình rất đau buồn. Pháp sư từ bi, xin thầy diễn thuyết kinh Phật Thuyết Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo cho chúng sanh thời mạt pháp, con phát tâm ghi hình kinh này lưu hành.

**Đáp:** Giảng kinh Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo vẫn không có một ai thật sự chịu báo ân cha mẹ. Tại sao vậy? Lý luận của kinh này quá cao. Mọi người nghĩ thử xem, tại sao hôm nay chúng tôi không giảng kinh Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo, mà giảng Đệ Tử Quy? Tại sao vậy? Đạo lý gì vậy? Cũng giống như một cái cây vậy, Đệ Tử Quy là gốc, kinh Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo là gì? Là cành cây. Hôm nay tôi muốn cành cây, không có gốc rễ, cành cây này cũng giống như hoa này, cắm vào đây, sẽ chết, không có gốc, hai ngày liền chết. Hôm nay giảng kinh gì đều vô dụng, kinh Phụ Mẫu Ân Trọng Nan Báo là giảng cho ai? Giảng cho người thật sự có hiếu tâm, kích phát họ có tác dụng, họ có gốc; nếu không có gốc, giảng kinh này không có tác dụng. Cho nên đối tượng trong kinh giáo Đại thừa, Phật pháp gọi là “đương cơ”, đương cơ đều là người đầy đủ thiện căn phước đức nhân duyên sâu dày, họ mới

có thể được lợi ích. Bạn nhìn thấy tình hình xã hội hiện nay nói chung, bạn muốn cứu họ, Đệ Tử Quy là phương thuốc hay thù thắng không gì bằng, nếu bạn nhận thức được điều này, đây là cứu từ gốc rễ. Có gốc rễ này, những gì trong kinh giáo Đại thừa đều có; nếu bạn không bắt đầu làm từ Đệ Tử Quy, bạn nói rách cả miệng nhưng người ta cũng không tin, người ta cũng không chịu hiểu thuận cha mẹ. Tại sao vậy? Nhìn thấy ai trong xã hội này cũng đều bất hiếu, tại sao tôi phải hiếu thuận?

Cho nên giáo dục hôm nay, gốc rễ của chúng ta đều hư hoại hết rồi, phiền phức ở chỗ này, không phải thiếu số, mà đại đa số. Có gốc hay không? Không ai bồi dưỡng nó, gốc chôn ở đó, khô héo ở đó, không ai tưới nước. Cho nên hôm nay chúng ta muốn cứu cái cây này, không phải hạ công phu ở cành cây, mà ở gốc rễ, phải hiểu được đạo lý này. Thật sự đề xướng hiếu tâm, chúng ta nhất định phải bắt đầu làm từ chính mình, bạn đều làm được từng câu trong Đệ Tử Quy, hiếu của bạn sẽ biểu hiện ra ngoài, kính kính biểu hiện ra ngoài. Người trong nhà bạn thấy được, hàng xóm bạn bè của bạn thấy được đều sẽ học theo bạn, đây gọi là thân giáo, lấy mình làm gương. Thân giáo rồi tới ngôn giáo, nhất định phải hiểu đạo lý này, bắt đầu làm từ bản thân; bản thân không làm được, bảo người khác làm, đó là giả.

**Hỏi:** Vị này là cư sĩ Lý ở Bắc Kinh, câu hỏi của ông ấy viết hơi dài một chút. Hiện tại ở đại lục có một số người, trong đó có người là cán bộ lãnh đạo, ở bên ngoài có người tình, thậm chí là một người đàn ông đồng thời có quan hệ nam nữ không bình thường với vài người phụ nữ, thậm chí mang bệnh về cho vợ. Về tới nhà nhìn thấy vợ mình làm gì cũng không đúng, hơi không vừa ý liền mắng nhiếc, thậm chí động thủ đánh vợ, có người còn dùng dao. Người vợ vẫn luôn nhường nhịn, vì không muốn ảnh hưởng con cái đang học hành, người vợ thường không nói gì, người chồng ở bên ngoài càng nghiêm trọng hơn. Thông qua bạn bè giới thiệu Phật pháp cho anh ấy, anh ấy cũng biết nói rất rõ ràng, nhưng muốn làm thế nào vẫn làm thế ấy.

**Đáp:** Nói Phật pháp đâu ra đấy, nhưng muốn làm thế nào vẫn làm thế ấy, mọi người nghĩ nguyên nhân ở chỗ nào? Điều hiểu được là không có gốc! Học Đệ Tử Quy mới thật sự sửa đổi đáng vẻ, mới thật sự biết thay đổi. Xin hỏi sư phụ, người vợ nên đối xử như thế nào? Học Đệ Tử Quy là được, sau khi học xong Đệ Tử Quy thì bạn sẽ thay đổi, chồng của bạn sẽ bị cảm động. Tình huống bạn nói rất phổ biến, không những ở Trung Quốc, khắp nơi trên toàn thế giới đều như vậy. Cho nên thật sự làm theo Đệ Tử Quy, Đệ Tử Quy có thể cứu thế giới, có thể cứu thế gian, không hề giả

chút nào. Bạn khuyên cô ấy, học tập theo Đệ Tử Quy, phải thực hành Đệ Tử Quy 100%, tự nhiên cô ấy có thể cảm động cả nhà.

Dạy học Đệ Tử Quy, dạy học Nho và Phật, mục đích của nó là muốn đạt được ai cũng đều là thượng thiện, thế giới Tây Phương Cực Lạc là nơi các bậc thượng thiện tụ hội. Mục tiêu của giáo dục này là người người thượng thiện, nhà nhà hòa hợp vui vẻ, mỗi gia đình đều hòa hợp, đều vui vẻ, nhà nhà hòa thuận vui vẻ, xã hội an định, thế giới thái bình, đây là hiệu quả giáo dục. Chúng ta không nghiêm túc hạ công phu ở chỗ này, làm sao có thể thành tựu? Cho nên hi vọng sau khi đồng tu chúng ta học, nơi này mỗi ngày đều bật bốn tiếng đồng hồ, nghiêm túc học tập, còn quan trọng hơn học kinh. Bởi vì học kinh, bạn không có thiện căn sâu dày trước đó, nghe kinh thấy rất hay, những vấn đề giống như những gì bạn nói, bình thường nói thế nào vẫn nói thế ấy, làm thế nào vẫn làm thế ấy, không có tác dụng! Đệ Tử Quy có thể khởi tác dụng, hạ thủ từ chỗ này.

Hết thầy kinh Phật đều thực hành trong Thập Thiện Nghiệp, Thập Thiện Nghiệp thực hành trong Đệ Tử Quy, mọi người hiểu được đạo lý này, bạn liền biết được bệnh của xã hội hiện này ở đâu, bệnh của chính mình ở đâu, bệnh của gia đình mình ở đâu, làm thế nào để đối trị, bạn đều rõ ràng. Tốt rồi, hôm nay đã hết thời gian, chúng ta giảng tới đây.